

14. po Trojici – 22.9.2019

Skutky a viera

Milosť, milosrdenstvo a pokoj od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.

Jakub 2:17 „*Tak aj viera, ak nemá skutky, je sama o sebe mŕtva*“.

Každý z vás má určite doma takúto šálku. Vyzerá pekne, možno je to aj dedičstvo po starkej, je vyložená na významnom mieste vo vitríne v obývačke, ale... Kedy ste ju naposledy vybrali? Je vôbec v bežnom dni použiteľná? Taká šálka je super príkladom pre vysvetlenie Jakubových slov o vzťahu skutkov a viery.

Nieкто povie, že viera stačí, lebo apoštol Pavol hovorí, že nie zo skutkov, ale pre vieru, budeme spasení. Iní zas povie, že netreba veriť, stačí pekne žiť a človek môže robiť dobré skutky aj bez viery. Jakub píše svoje slová ľuďom v cirkvi, veriacim. Nehovorí tu o bezbožných či ateistoch. Na to treba pamätať pri vysvetľovaní jeho slov: on prehovára a vysvetľuje túto tému nám, kresťanom.

V prvom rade treba povedať, že Jakub neznehodnocuje Pavlov názor, že dôvera v Boha nás privádza ku spaseniu. **On skôr celé to teoretické konštatovanie presúva do praktickej roviny a hovorí, že viera musí byť použiteľná v bežnom živote.** Nemôže byť ako tá šálka vyložená len niekde vo vitríne – je síce krásna, aj sa z nej dá piť čaj či káva, ale človek ju jednoducho nepoužíva. Taká viera nemá žiaden význam, pretože je to len teoretizovanie, používanie krásnych slov alebo citovanie biblických veršikov, viera činná iba v kostole a vo výnimočných chvíľach, ale nestojí za nič vtedy, keď ju treba použiť v ťažkostiach, problémoch alebo v bežnom dni v práci, škole, v dedine, rodine...

Život je totiž jedna veľká skúška, zápas, ktorým tu na zemi prechádzame a je na nás, ako sa so všetkým, čo nás stretne, vyrovnáme. Viera musí byť v tomto boji použiteľná, aktívna, musí vyvíjať námahu, pretože: ***načo je nám viera, ak nám nepomáha veriť?*** Aby nám na niečo bola, musí dostať šancu, musí byť pustená do reality, do skutočného života. Ak ju máme iba ako túto šálku, uzamknutú v srdci, a nepoužívame ju, potom je paralyzovaná a my ju nemôžeme nijako uplatniť, nemôže sa nijako osvedčiť. **Viera sa stáva reálnou konfrontáciou s bežnými životnými ťažkosťami a radosťami.**

Apoštol Jakub pred nás kladie ako príklad dve situácie: **keď je nieкто slabo oblečený a keď je nieкто hladný.** Tu nejde o lajdákov, ktorí nevedia

zvládnuť život a existujú na úkor iných. Ide tu o ľudí, ktorí zrazu, z ničoho nič, neplánovane, sa ocitajú v núdzi. Ide tu o ľudí, ktorí sú nedostatočne oblečení a príduc o peniaze si zrazu nemôžu kúpiť nič jesť, strácajú nádej, že by to mohlo byť lepšie. Viera hovorí: takým ľuďom treba pomôcť, pretože Pán Ježiš nás k tomu vyzýva, aby sme boli milosrdní. To je viera: verím v Ježiša a mám byť preto súcitný a pomáhajúci. To je tá pekná šálka vo vitríne. Preto sa Jakub pýta: počúvaj, a čo je ti platná taká viera, keď ju nemyslíš vážne? Načo je ti taká viera, ktorá teóriu ovláda, ale je nepraktická, nezrealizovaná v tvojom živote? Taká viera je predsa mŕtva, je neužitočná. Takú vieru máš len pre vlastné použitie, potešenie, ale v praxi je ti nanič. Lebo skutočná viera sa vždy prejaví v skutočnom živote. Ale platí to aj opačne: **skutky bez viery sú len strohým vykonávaním povinností alebo sebeckým povzbudzovaním svedomia a myšlienok o svojej добрote.** Jednoducho: **viera sa prejavuje v skutkoch a skutky sú motivované vierou – a vtedy je to najlepšie.**

Jakub to znovu vysvetľuje na dvoch biblických prípadoch: **na Abrahámovi a Rachab**. Abrahám mal obetovať svojho syna Izáka. Bez viery v Hospodina by tento skutok bol iba príbehom zabijaka, ktorý chce zničiť svojho syna, ktorého však na poslednú chvíľu zastavia. Akoby sme pozerali americký film. Lenže my ten príbeh poznáme a vieme, že Abrahám už do tejto situácie, skúšky, išiel s vierou v Boha, ktorá sa v realite života stala praktickou použiteľnou. Keby mal „poličkovú“ vieru, tak by tú situáciu s Izákom nezvládol. Ale on ju mal a preto prakticky veril, že Boh Izáka zachráni.

Druhým príkladom je Rachab. Bola to prostitútka, ktorá zachránila Izraelských vyzvedačov, keď prišli preskúmať Jericho. Tým zachránila život sebe aj svojej rodine. Lenže predtým, ako to urobila, uverila, že Boh týchto mužov zničí mesto a preto z toho vyvodila dôsledky. Viera je tak trochu risk, ale ona svoju vieru oživila skutkom ukrytia Izraelcov aj prosbou o záchranu rodiny, a tak sa tak viera stala reálnou, praktickou, použiteľnou. Tu nešlo o morálku – Rachab neprestala byť zo dňa na deň prostitútkou, tu išlo o to, že viera, ktorú používame v reálnom živote pomáha, zachraňuje, je milosrdná, je živá a aktívna. Zo slov sa stávajú skutky, ktoré sú týmito slovami motivované.

Šálka je krásna, môže byť fajn, možno sa z nej dobre pije káva, ale kým ju nevyberieme z poličky a tú kávu si tam nenalejeme, nemôžeme to zistiť. A tak je to aj z vierou – **vtedy zistíme, či za niečo stojí, ak ju budeme reálne uplatňovať v skutkoch.** Nestačí vedieť, že Boh je k nám milosrdný, treba aby sme tú vieru v milosrdného Boha prejavili tým, že pomôžeme slabo oblečeným či hladným. A nestačí iba hovoriť, že všetko zvládneme a prekonáme, treba mať aj vieru, že Pán Boh nám v danej tragédii pomôže a my sa Mu môžeme

plne odovzdať. Keďby naša viera a skutky vždy išli ruka v ruke ku Božej sláve, nám na spasenie a blížnym na pomoc. Amen.